

Lábjegyzet az elmúlt év megtapasztalásaihoz

Az elmúlt évben alkalmam adódott a négy év szemináriumban eltöltött idő után kipróbálni magam. Gyulafehérváron főképp elméleti tudással vétezzük fel magunkat, ezért már régóta szükségét éreztem annak, hogy a zárt falakon kívül találkozzak az emberek kérdéseivel és szükségleteivel. Vágytam arra, hogy szembesülhessek mindazzal, amiért pap akarok lenni (Istennel, közösséggel), hogy végre a gyakorlat és az elmélet összefonódhasson az életben. Bent a szemináriumban ugyanis olykor nem igazán tudtam átérezni azt, hogy miért is tanulok, mire teszem fel az életem, mert eléggé elszigetelve éltünk, aminek megvoltak az előnyei és hátrányai is.

Ősztől egy új, kalandos útra vezérelt a Jóisten: bedobott a mély vízbe, lássuk, hogyan találom fel magam a konkrét kihívások közepette. A gyakorlati év két részből tevődött össze: az első félévemet Szászrégenben, a másodikat pedig Sepsiszentgyörgyön töltöttem. Két különböző tapasztalat, amit a két helyen keresztül kaptam. Fenn is, lenn is: rácsodálkozhattam a gyakorlati élet valóságára, ami nem csupán habos torta volt. A felnőtté válás folyamatában sokat segített ez az időszak. Főleg Szászrégenben fejlődhettem inkább, ahol a legtöbb nehézséggel találtam szembe magam. Ezzel együtt itt tapasztaltam meg leginkább Jézus jelenlétét, aki a kihívások közepette is a tenyerén hordozott. Régenben tanítottam az iskolában, és vasárnaponként a filiákban igeliturgiát tartottam. Senki sem tanított addig pedagógiát, ezért a tanítás egy félelmetes kihívásnak tűnt. Néha jobban ment, máskor pedig megszenvedtem az órákat, kevésbé valósult meg a nyitottság és a szeretet a diákok irányában. Ez azonban alázatra nevelt: nem magamat kell közvetítenem, nem nekem kell ügyesnek lennem, önerőből nem állhatok mindig a csúcson. Isten az, aki a sikereket adja és ő az, aki időnként el is veszi, hogy még inkább rá tudjak hagyatkozni, hogy gyakrabban kérjem az Ő segítségét. Ezen kívül az igeliturgiák végzése volt az, ami nagy kincset jelentett számomra. A Jóisten szeretetéről beszélni: igazi lelkesedéssel és örömmel töltött el. Még nagy kihívás volt a kommunikáció a plébánossal és az emberekkel: megtapasztalva az elszigeteltség poklát, ugyanakkor a nyitottság és az önközlés felszabadító erejét is.

Sepsiszentgyörgyön egy élő közösséggel találkozhattam: sok lelkeségi programmal, változatos munkákkal, sokat tanulhattam a plébániai hittanokon a civil pedagógusokkal való együttműködésről. A plébánián egy családba csöppentem bele: a plébános szülei voltak a pótnagyszülők, a plébános a pótapuka, a káplán a testvér. Nagyon élveztem együtt dolgozni az alkalmazottakkal is, rengeteget viccelődtünk és kacagtunk. Kevésbé felelősségteljes munkát végeztem, amelyek szintén örömet tudtak okozni. A sepsiszentgyörgyi tartózkodásom

lerövidült, mert egy hónappal korábban már befejeztem a szolgálatomat, ugyanakkor időközben is lelkigyakorlaton vehettem részt Magyarországon a plébános jóvoltából. Egy új út kristályosodott ki előttem, ami a szeretetesség utáni vágyat erősítette bennem. Ebből az okból kifolyólag erre az új útra léptem, ami egy döntéssel kapcsolódik egybe: jezsuita szerzetes akarok lenni. Ha az előjárók is alkalmasnak találják, akkor ősztől megkezdődik számomra a novíciátus.

De mi is a legfontosabb tapasztalat, amit a Jóisten megmutatott nekem? A legfontosabb: a Jézussal való kapcsolat, ami betölti az űrt az életemben; egy életető erő, egy kapcsolat, ami minden vágyamat kielégíti. A Vele való találkozás után valóban el tudom mondani: „Csak a szeretet maradjon enyém a kegyelemmel, s minden, de minden gazdagság enyém, más semmi nem kell.”

András Csaba